

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 28. JANUARJA 1938.

ŠTEV. 20.

LOPAHONG

predsednik kitajske Katoliške akcije

Pred kratkim je bil umorjen znani Kitajec Lopahong.

Kaj je bil Lopahong?

Če povemo, da je bil v milijonskem mestu Šanghaju ravnatelj vseh mestnih električnih podjetij in mestnega vodovoda, ravnatelj paroplovne družbe, predsednik trgoveške zbornice in član mestne uprave, smo o njem povedali še zelo malo.

SILNA AKTIVNOST

Prehoditi bi morali ogromna poslopja šesterih bolnic, ki oskrbujejo 5.000 bolnikov, velike zgradbe zavodov za vzgojo sirot in šol, ambulanco, ki dnevno preskrbuje 6.000 bolnikov, ki so večinoma brez sredstev, in strmeli bi, kako je en sam človek mogel zbrati toliko denarnih podpor in organizirati toliko gradnjo.

Iz male družbe prijateljev, ki jih je zbiral okoli sebe in jih vžgal z ognjem apostolske gorečnosti, je ustvaril četo Katoliške akcije, ki je krščevala in še krščeje na leto do 20.000, da, enkrat celo do 40.000 poganov. Dan za dnem je hodil po katoliških in nekatoliških bolnicah, po najtemnejših ječah, učil je velike in male, dobre in hudobne in jih krščeval.

Postal je predsednik vse kitajske Katoliške akcije. In ob 25 letnici Katoliške akcije v njegovem mestnem okraju so mogli ugotoviti, da je Lopahongova četa pripeljala h Kristusu v teh letih 300.000 duš.

Pa Lopahong ni videl samo svojega okraja in svojega mesta.

Za javni blagor Cerkve je zastavil ves svoj vpliv. Protestiral je, ko je grozila omejitev verske svobode in uspel. Bila je ogrožena lastninska pravica Cerkve, on je posredoval. In spet lastninska pravica Katoliške akcije; tudi tu je uspel. Če je šlo za Boga in Cerkev ni poznal strahu.

Njegovo delo je vzbudilo pozornost vsega katoliškega, pa tudi nekatoliškega sveta. Budisti, konfucionisti, mohamedanci so postali prijatelji in podporniki Lopahonga in s tem katoliške Cerkve.

Pri vsem njegovem ogromnem delu za druge pa ni trpelo njegovo stanovsko delo in ne vzgoja deveterih otrok. Sinovi in prijatelji so sledili njegovemu zgledu in mu pomagali pri apostolskem delu.

GLOBOKA DUHOVNOST

Mož Katoliške akcije in velikih dejanj — pa brez globokega notranjega življenja je nemogoč. Lopahong je bil mož globoke vere in močate krščanske ljubezni. Vsak dan je pri sveti maši in pri svetem obhajilu krepil svojo dušo in odtod odhajal med uboge in bogate, bolne in zdrave, na smrt obsojene v ječah in nadobudno mladino v sirotiščih in dajal od svojega duhovnega bogastva, ki si ga je nabiral v svetih zakramentih, molitvi in krepostnem življenju.

Vkljub velikim uspehom, priznanjem in odlikovanjem, ki so ga doletela, je ostal skromen in ponižen. Ko ga je lani odlikoval sam sveti oče, je izjavil: »Storil sem le svojo dolžnost. Odlikovanje, ki je bilo



meni podeljeno, velja Katoliški akciji. Kar sem storil, sem storil v imenu Katoliške akcije in tako v imenu katoliške Cerkve.»

ZADNJI DNEVI

V stiski zadnjih dni so mu škofje šanghajskega ozemlja poverili veliko nalogo, naj organizira pomoč

ranjencem in beguncem. Z vso dušo se je lotil težkega dela, a ko je njegova ljubezen dosegla višek, ga je — kakor poročajo — zadela morilčeva roka in napravila konec njegovemu plodovitemu življenju.

Ob bežnem pogledu na tega velikega moža, prvega predsednika kitajske Katoliške akcije, se nam vzbuja želja, da bi vzklihi taki možje tudi iz naših katoliških vrst.

Mednarodno zborovanje delavskih dušnih pastirjev na Dunaju 3. in 4. januarja 1938.

Na mednarodnem zborovanju delavskih dušnih pastirjev na Dunaju se je zbralo okrog 100 duhovnikov, največ iz Avstrije; zastopane so bile vse avstrijske škofije. Močno zastopstvo na tem zborovanju je bilo tudi iz Jugoslavije, kamor je prišlo 13 Slovencev in 1 Hrvat. Dalje so bile na kongresu zastopane Belgija, Francija, Luksemburg, Švica, Češkoslovaška, Litavska in Madžarska.

Prvi je govoril kanonik Cardijn in sicer o »Idejah in postanku J. O. C.«, ki je postal že mednarodna organizacija katoliške delavske mladine in katero je Pij XI. označil za avtentično obliko K. A., kot dovršen tip K. A.

IZ CARDIJNEVEGA GOVORA

Materializem

Pojavi, katere opazujemo med delavsko mladino, so pač žalostni. Vedno večja je odtujenost od vere in Cerkve in nešteti med delavci so pravi materialisti, ki so izgubili vsak smisel za višje, nadnaravne vrednote. Nekateri izmed njih so sovražno razpoloženi do vere in Cerkve, a ostali delavci so do vere in Cerkve indiferentni. Sovražstvo do Boga in nezanimanje za nadnaravne dobrine pa izvirata odtod, ker delavci živijo v ozračju, ki je veri in Cerkvi sovražno in odtujeno. Velika večina delavcev živi v veliki verski, moralni in socialni gospodarski bedi.

ZAPUŠČENOST MLADEGA DELA VCA

Drugo veliko zlo je dejstvo, da mladi delavec nima prav nikogar, na katerega bi se naslonil in oprl. Zato se posameznik vplivu slabe okolice navadno ne more dobro upirati.

V Alzaciji in Lotaringiji imajo versko šolo, celokupen pouk je prešinjten z versko idejo in imajo po šolah 6 ur verouka na teden. In kaj so opazovali, ko so ti učenci stopili kot mladi delavci v tovarne in obrtniške delavnice? Prvo leto je izmed teh izpolnjevalo verske

dolžnosti 40%, drugo leto samo še 20%, v naslednjih letih pa niti toliko ne.

Včasih je zadostovalo par dni in najboljši fant je bil že čisto pokvarjen, včasih samo eno dopoldne in uničeno je bilo vse delo staršev in verske šole. Je pač ozračje v tovarni tako zastrupljeno, da je mladega fanta, ki je pravkar prišel iz šolskih klopi k strojem in delavskim tovarišem, tako hitro zastrupilo.

Pogled v vsakdanje življenje po tovarnah in delavnicah nam jasno pove, koliko zla in gorja povzroči slabo okolje pri mladih delavcih. Mnogo nepokvarjenih fantov pride z najboljšo voljo v tovarne, a ozračje, v katerem živijo, jih kmalu zastrupi. Posledica je, da izgubijo poštenje, nato versko prepričanje in padajo vedno bolj v duhovno in socialno stisko.

DELAVEC MORA V TEM OKOLJU VZTRAJATI

Toda tudi mladi delavci so poklicani k božjemu življenju. In to božje življenje, ki je pogoj večnega življenja, pa mora delavci živeti v oni tovarni in oni delavnici, kamor jih je borba za kruh pač postavila, torej tudi v onem pokvarjenem ozračju, ki je na splošno po tovarnah in delavnicah.

Nikakor ni mogoče reči mladim tovarniškim delavcem in delavkam: »Življenje po tovarnah je za vero in moralo nevarno in zato si poišči kakšno drugo delo, ki ne bo tako nevarno!« To je nemogoče in bilo bi smešno kaj takega svetovati.

Ne preostaja tovarniškim delavcem prav nič drugega. kakor to, da živijo svoje božje življenje prav v tem pokvarjenem ozračju in tu skrbijo za rešitev svojih duš. Vzbuditi je treba v prvi vrsti v mladih delavcih zavest, da niso samo stroji, za kar bi jih kapitalizem najrajši napravil, marveč, da so od Boga določeni za to, da nekoč posedejo kraljestvo božje, ki je tudi zanje pripravljeno. kakor za vsakega drugega. Od njihovega življenja v tovarni je odvisno, ali bodo dosegli ta svoj veliki cilj ali ne.

POMAGATI NE MOREJO DRUGI KO DELAVCI

Na žalost pa opazujemo, da je med božjim poklicem delavca, za katerega je poklican, in pa med dejanskim življenjem, ki ga delavci živijo, veliko nasprotje. In to nasprotje je vzrok, da se nešteti delavci oddaljijo od Boga.

In zato, da se to veliko nasprotje premaga, se morajo najti ljudje, ki jim bodo v tem boju pomagali, ki bodo vodili boj z njimi, sredi med njimi in za nje.

Jasno je, da tega ne more nihče tako uspešno izvršiti, kot delavci sami. Delavce morajo reševati delavci. Samo delavci, samo oni žive v njem in samo oni ga morejo in tudi morajo spremeniti, kajti edino le oni imajo stalen stik z delavci-tovariši.

V tem velikem reševalnem delu jih ne more prav nihče nadomestiti. Niti njihovi starši ne, saj oni ne morejo za njimi v strojnico, v družtvo, ne morejo nadzirati njihovega življenja in vedenja izven doma.

Ne morejo jih nadomestiti duhovniki, katerim je vstop v tovarne in delavnice zaprt »Vstop prepovedan«.

Ne more jih nadomestiti niti škof, niti papež, niti delodajalci sami in tudi njihovi najboljši prijatelji ne.

Neposredni apostoli delavcev morejo biti le delavci, ki edino morejo ozračje v tovarni pokristjaniti, a podpirati jih more pri tem velikem delu vsakdo.

POSAMEZNIK NE POMENI NIO

Ker pa posameznik nič ne pomeni, ker je osamljen, a najmanj pa pomeni v boju, zato je potrebna za ta veliki in važni boj močna organizacija.

In organizacija mladih delavcev, ki so se združili zato, da posvetijo in pokristjanijo sebe in po sebi tudi svoje tovariše in vse delavsko okolje, v katerem sami in njihovi tovariši živijo ter vso množico mladih delavcev, je organizacija mladih katoliških delavcev J. O. C.

KAKŠNA NAJ BO TA ORGANIZACIJA

Kakšna naj bo torej organizacija za mlade delavce ali J. O. C.?

Ta organizacija mladih delavcev mora biti privlačna in močna. Da pa bo privlačna in močna, mora biti:

1. samostojna.

Vodijo jo mladi delavci sami, oni jo sami razširjajo, sami jo vzdržujejo in sami plačujejo vse stroške, saj je to njihova stvar, zanje same gre. Ni priprave nobene politične stranke in tudi ne avantgarda nobene strokovne organizacije.

2. Ta organizacija mora biti vse-narodna.

Organizacija mora nositi pečat naroda v katerem je, mora biti primerna kraju, kjer je nastala. Vrhovni svet tvori narodni odbor, katerega so podrejene posamezne edinice.

3. Hierarhično zgrajena.

V tej organizaciji se vzgaja elita, pa ne v tem smislu, da bi bila ta elita sama sebi namen, marveč ta elita se vzgaja za maso. Masa mora osvojiti in jo pokristjaniti. Elita mora živeti v masi in za maso. Elita, ki bi bila iztrgana iz mase, bi ne bila žosistovska elita. Masa je za elito, kar je voda za ribo. Elita mora biti duša, srce, kvas, sol, luč. Elita mora biti voditelj mase po svojih idejah, mislih, besedah. Zato mora biti vse delo posvečeno vzgoji

elite, militantov, kajti kakršna bo elita, takšna bo tudi masa. Žosistovska organizacija je toliko vredna, kolikor so vredni njeni vojskujoči člani.

VLOGA DUHOVNIKA V J. O. C.

Duhovnik v organizaciji ni voditelj in ne more in tudi ne sme laika nadomestiti. Duhovnik je zastopnik hierarhije, nadzira vzgojo in kontrolira delovanje.

Predvsem pa pripada duhovniku vzgoja militantov, borcev v K. A. Cerkev ne bo nikdar imela laičkih apostolov, če jih ne bo vzgojila. In te naj bi predvsem vzgajal duhovnik. Zato moremo reči, kakršen duhovnik, takši borci.

Občni zbor Akademске zveze

V soboto 22. januarja je imela Akademška zveza v dvorani akademskega doma občni zbor. Če je vredno poročati o kakšnem občnem zboru, je vredno poročati o tem, ki je pokazal, kako v slovenskem katoliškem akademskem dijaštvu z naraščajočimi nalogami raste tudi resnost, zrelost in stvarnost.

Občnega zbora sta se udeležila poleg akademikov tudi univ. prof. g. dr. Ehrlich in predsednik starešinstva univ. prof. g. dr. Viktor Korošec, ki sta bila navdušeno pozdravljena.

Po pozdravih je prešel predsednik takoj na dnevni red. Vse točke so se obravnavale stvarno, akademsko in brez nepotrebnih debat. Občni zbor je dal odboru Akademске zveze, ki je vodil posle skozi nenavadno dolgo in težko polno dobo, razrešnico in prešel k volitvam.

Pri teh volitvah so katoliški akademiki pokazali svojo voljo in pripravljenost k složenemu delu. Zedinili so se za skupno listo, ki je bila soglasno sprejeta. Letošnje delo Akademске zveze bo vodil predsednik tov. Čuješ Rudolf, ki je ob prevzemu poslov posebej poudaril potrebo po edinosti naših vrst, še zlasti danes, ko nas čaka toliko velikih in važnih nalog.

Občni zbor je med drugim sprejel lepi predlog, naj katoliški akademiki izvedejo akcijo za to, da se bo akademsko leto pričelo z oficial-

no službo božjo in molitvijo k sv. Duhu, kakor je to navada tudi na velikih univerzah po naši sosesčini. Enako naj se izvede akcija za to, da bodo naše predavalnice dobile znamenja križa, kakor se spodobijo za univerzo slovenskega katoliškega naroda.

Pred zaključkom občnega zbora je govoril zbranim akademikom predsednik slov. kat. akad. starešinstva, univ. prof. dr. Viktor Korošec, ki je ves čas z liubeznivo skrbjo spremljal delo Akademске zveze na poti do srečnega soglasja. Sporočil je pozdrave katol. starešinstva in navdušeno govoril o potrebi edinosti v katoliških akademskih vrstah zaradi velikih nalog, ki čaka v življenju katoliškega inteligenta. Poudaril je, da je enotnost pred Bogom naša življenjska dolžnost.

Občni zbor se je končal z molitvijo za dva velika pokojnika, ki sta nas letos zapustila, za nadškofa dr. A. B. Jegliča in našega tovariša, umorjenega akademika Rudolfa Dolinarja.

V vrsti občnih zborov Akademске zveze pomeni letošnji občni zbor, ki je trajal komaj dobro uro in ki se je razvijal v priateljskem in složenem duhu, začetek nove poti, poti sloge in zato dela in uspehov. Pokazal je, da predstavlja slovenski katoliški akademiki enotno fronto proti vsem sovražnikom katoliške vere in Cerkve.

Lenoba se rada druži z nevoščljivostjo

Spet in spet naj pomisli, ali je res državniško modro izločiti nauk evangelija in Cerkve iz vlade držav, iz javne vzgoje mladine... Vedo naj, če vladarji prezirajo božjo avtoriteto, da bo tudi ljudstvo začelo prezirati njih avtoriteto! Ostane le sila, a s silo je mogoče krotiti le telesa, ne pa duhov!

Benedikt XV.

Z naših gimnazij

PA MI PREKMURSKI KOLESARJI

Od vseh strani h'ite kolesa v mrzlem zimskem jutru proti cilju — v šolo. Nekateri prihajajo od daleč, nad 10 km imajo do šole. Navsezgodaj se bore z vetrovi, ki jih je naša ravnina polna. Zavira ti kolo, ga ustavlja, ti vrže kapo z glave, skuša prodreti skozi obleko do kože. Toda ura ne čaka. Zimsko ivje se obeša na suknjo, na trepalnice, da zmružejo; sreži ti pobeli kolo.

Včasih se kolo pokvari, eden naloži drugega — sila kola lomi. — Če je pa sam, mora kolo popraviti in če zamudi šolo, ga razrednik malo pograja: »Ti večni defekti!«

Smejemo se zimi, mrazu, tovarišem, ki se gnete okoli peči. Čim bolj gremo v zimo, tem manj nas je. Zdaj se nam izneveri ta, zdaj oni. Predaleč je. Preživel bo zimo v zavodu in nato spet romanje iz doma v šolo, iz šole domov, po dežju in blatu, da škropi do glave, po soncu in vetru in v viharjih skozi vse vremenske neprilike.

Ko pokrije sneg vse ceste, pa je treba vstati in marširati po eno ali dve uri po neutrti poti. Sicer je to precej romantično, pa le v spominu ali predstavljanju; toda v realnosti je življensko trdo.

V šoli se pogovorimo s sošolci o športu in o šahovskih turnirjih in se mrzlično pripravljamo za naloge. Sicer je pa šola polna smeha, včasih poskrbi zanj profesor, včasih sami. Le ob vpraševanju zgine smeh in vsak negotovo pričakuje, če bo vprašan.

Po šoli se razidemo na vse strani, proti Beltincem in na Tišino, k Sv. Sebeščanu in v Doležovje.

In kljub vsem neprijetnostim je prijetno to življenje, ta borba z mrazom in vetrovi.

Slovstveni natečaj

Razpisujejo se tri nagrade: prva 250, druga 150, tretja 100 din.

1. Natečaja se lahko udeleži vsak slovenski katoliški dijak ali dijakinja — s srednje šole ali univerze.

Vsak udeleženec tekmuje samo z enim spisom.

2. Udeleženec mora vsaj do konca februarja poravnati celoletno naročnino Borcev in morebitne zaostanke iz lanskega leta.

3. Vposlano delo mora imeti izrazito katoliško tendenco.

4. V poštevi prihajajo zlasti: poevst v ožjem smislu, novela, črtica. Ne prihajajo pa v poštevi oris, opis, oznaka, razprava, esej in podobno.

5. Spis mora predstavljati zase zaključno enoto in ne sme biti fragment iz daljšega spisa.

6. Spis obsegaj do 10 strani »Borcev« večjega tiska. (Za primer vzemi str. 58, letn. II.; kako se preračuna obseg, glej ob koncu pogovora.)

7. Rokopis bodi čitljiv, listi popisani samo po eni strani. Če mogoče, naj bo rokopis tipkan na listu pisarniškega formata; razstoj med vrsticami naj znaša 1 cm.

8. Zadnji rok za vpošiljanje rokopisov je 30. april 1938. En prepis rokopisa naj vsak udeleženec pridrži za slučaj, da bi se pošiljka po pošti izgubila.

9. Mesto podpisa naj vsak udeleženec zaznamuje rokopis z geslom, svoje ime pa naj priloži v zalepljeni, neprozorni kuverti, označeni z istim geslom.

10. Rokopis se dostavi uredništvu naravnost v pošto omarico (Ljubljana, Strelška ul. 12) ali po pošti priporočeno.

11. Prejem rokopisa bomo sproti potrjevali v Borcih s tem, da objavimo udeleženčevu geslo. Kdor bi svojega gesla v teku 12 dni ne našel navedenega, naj nam sporoči, kdaj in po kateri poti je rokopis poslal. (Tudi na tem sporočilu — namesto podpisa, geslo.)

12. Vsa vposlana dela bo ocenila posebna žirija dveh književnikov in zastopnika lista.

13. Nagrajeni spisi bodo objavljene

ni ali v »Borcih« ali v kakem drugem katoliškem listu po odločitvi uredništva Borcev.

14. Rokopisi se ne vračajo.

PRIPOMBA: Obseg spisa se določa na sledeči način: Iz petih vrstic ugotovi povprečno število zlogov za eno vrstico. To število pomnoži s številom vrstic vsega spisa. Tako dobiš, koliko zlogov vsebuje ves spis. Ker ena predpisana stran Borcev vsebuje 1800 zlogov, ves spis sme torej imeti obseg 18.000 zlogov.

O sovjetskih šolah

Pariški revija »Revue des deux mondes« je posvetila sovjetskemu šolstvu zanimiv članek. V ruskih šolah je pouk zgodovine razdeljen po načelih integralnega razrednega boja.

O VELIKIH MOŽEH

Učenci zvedo od učiteljev, da sploh nikoli ni bilo velikih vladarjev, poveljnikov in državnikov: to je vse produkt meščanske fantazije, mase so bile tiste, ki so delale zgodovino. Na vprašanje n. pr. »Kateri socialni razredi so bili zainteresirani na križarskih vojnah? Kdo je dobil pri tem?« mora učenec odgovoriti: »Malomeščanstvo je dobilo, izgubilo je velikomeščanstvo.«

O PISATELJIH

Zelo značilen je način, kako v ruskih šolah govorijo o pesnikih in pisateljih. Gorka se precej priznava, čeprav pravi, da je bil tudi on malomeščan, ugaja pa jim Puškin, ki ga je car trikrat poslal v pregnanstvo. Lermontova, Dostojevskega in Gogolja je treba »le s previdnostjo brati«.

REVNI USPEHI

Da so uspehi v sovjetskih šolah zelo majhni, kaže med drugim tudi dejstvo, da je v Moskvi moralo ponavljati razred 64.000 učencev in v Leningradu 62.000, 3.000 učencev je isti razred dvakrat ponavljalo, nemalo število učencev je ponavljalo štirikrat.

Na podlagi teh dejstev je vprašal neki ruski časopis: »Tovariši profesorji, blagovolite nam povedati, koliko petletk hočete še imeti, da se otrok vendar nauči čitati in pisati?«

PRESENETLJIVA NEVEDNOST

Neznanje učencev je presenetljivo, včasih kar groteskno. V moskovskem kemično-tehnološkem inštitutu so učenci na vprašanja dali sledeče odgovore:

»Kdo je bil Leonardo da Vinci?« »Papež v Rimu.« — »Kdo je bil Edip?« »Najbrž nekaj v Avstraliji.« — »Kaj je Sparta?« »Sokratova žena.« — »Kdo je bil Vasco de Gama?« »Manj znan meščanski komponist.«

V nekem drugem inštitutu so dijaki trdili, da je Sokrat voditelj pariške komune, drugi so ga imeli za francoskega socialista ali astronoma, Neron je bil njihovemu mnenju diktator na Krimu oziroma bog na Olimpu. Celo Mussolinija niso poznali; imeli so ga za japonskega ministrskega predsednika oziroma za indijskega ministra.

SLABI UČITELJI

Tudi učitelji ne ustrezajo samoumevnim zahtevam. Neki komisar za pouk je ugotovil pri izpitu, da od 350 profesorjev ni niti eden mogel brezhibno napisati diktata, sestavljeneja iz 153 besed. Število napak je nihalo med 24 in 220. Diktat je bil vzet iz knjige literarne zgodovine za nižje razrede.

Umetniška pomembnost knjige zavisi le od tega, koliko more bralca poduhoviti in mu odpreti nov bistven razgled v skrivnost življenja, ga s svojo lepoto pritegniti in ga napraviti boljega človeka.

G. K. Chesterton.

PRIPRAVE ZA BREZBOŽNIŠKI KONGRES V LONDONU

Iz Moskve poročajo, da so brezbožniki začeli misliti na preložitve brezbožniškega kongresa iz Londona v Francijo. Predsednik brezbožnikov Gubelmann Jaroslavskij je pa te misli zavrnil, češ da kongres mora biti v Londonu kot protitež katoliškemu kongresu v Oxfordu in Edinburghu. Na seji brezbožniške internacionale so ostro kritizirali premajhno delavnost angleških ateistov in komunistov. Sklenili so tudi, da bodo z novim letom začeli izdajati polmesečnik za brezbožno propagando.

JALOVE PREROKBE BREZVERCEV

Okoli l. 1860. je izdal francoski brezverec Renan knjigo »Jezusovo življenje«.

Tedaj je drug ud brezverske bratovščine, P. Prudhon napisal: »Po božni duši, naj se kar za naprej preskrbe s sveto popotnico; zakaj prej kot v desetih letih ne bo niti enega duhovnika več, ki bi jim podelil sveto olje.«

Poročilo iz Rima za leto 1936. pa pove, da se samo v evropskih deželah pripravlja okoli 80.000 mladih fantov za duhovnike.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).